

Obiecujące debiuty Nie tylko ta

Rzadko zdarza się rok tak urodzajny w wybitne debiuty teatralne, jak 1973. Dwa wydarzenia wysuwają się tu na pierwszy plan: Elektra **JADWIGI JANKOWSKIEJ-CIEŚLAK** i kilka bardzo interesujących ról **KRZYSZTOFA KOLBERGERA**.

Oboje ukończyli ten sam rocznik Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Warszawie. Rocznik, który przynosi chlębę tej uczelni. Już słynny spektakl pt. „Akty”, z którym ówczesni jeszcze studenci ostatniego roku szkoły objechali Stany Zjednoczone Ameryki Północnej, odnosząc w USA wielkie sukcesy, był swojego rodzaju rewelacją teatralną. Jerzy Jarocki, który wyreżyserował ten spektakl, okazał się raz jeszcze nie tylko znakomitym reżyserem, lecz także świetnym pedagogiem. Umiał pracować z młodymi, umiał ich właściwie obsadzić, „otworzyć”, ujawnić ich możliwości i talenty. **Jadwiga Jankowska** grała w tym przedstawieniu **Matkę** ze sztuki **Witkacego**. **Krzysztof Kolberger** zagrał **Pana Młodego** we fragmencie „Wesela”. Rola Jankowskiej stała się rewelacją przedstawienia. Po tym spektaklu wiadomo już było, że oto narodził się scenie polskiej talent rzadko spotykany. Potem ich drogi rozeszły się.

JADWIGA JANKOWSKA wjechała do Puław, by pracować tam z młodym zespołem swych rówieśników. Nie wybrała żadnej stołecznej

sceny, chciała uczyć się wszystkiego od podstaw. Był tam także jej mąż **Piotr Cieślak**, młody aktor, wraz z którym rozpoczynali swe niełatwe życie twórcze i rodzinne. Urodziła im się córeczka, co nie ułatwia pracy w tak trudnym okresie. Ale **Jankowska** miała szczęście. Reżyser **Janusz Morgenstern** powierzył jej główną rolę w filmie zrealizowanym wg scenariusza **Janusza Głowackiego** pt. „Trzeba zabić tę miłość”. Sukces młodej aktorki był bezsporny. Po **Matce** przyszło więc następne ogniwo łańcucha artystycznych zwycięstw.

A potem **Kazimierz Dejmeck** powierzył jej rolę **Elektry**. I znowu wielki sukces. To niełatwo zostać zauważoną obok aktora tej miary, co **Gustaw Holoubek**, obok **Zofii Rysiówny**, **Andrzeja Szczepkowski** i **Zbigniewa Zapasiewicza**. A jednak **Jankowska** dokonała tego. Ta wątpliwa, szczupła kobieta zdobyła się na siłę wyrazu, jakiej tylko niewiele się po niej spodziewało.